

Cultistorm: Script Book

Válogatás a Cultistorm: Narratív kiegészítőjéhez készült Script Book találkozás-történeteiből

[A projektet támogathatod a Kickstarteren ide kattintva](#)

[Magyar nyelvű kampányoldal sok információval kifejezetten a hazai támogatóink számára](#)

Ezeket a történeteket a kultistákkal való találkozások előtt olvassuk el, ha a kultista kártyáján szerepel az ezt jelölő ikon. Ilyenkor felhúzzuk a Narratív kártyák paklijának legfelső lapját, és a kultista kasztszimbólumának megfelelő történet-számot lapozzuk fel a Script Book-ból. A történetek előtt és után a játékmenetre is ható események leírása következik. Hogy ne spoilerezzük ez a játékbeli hatásokat, ebben a minta dokumentumban csak a történetekből adunk egy kis ízelítőt. A narratív játékmód a Cultistorm legteljesebb élményét kínálja, amely irodalmi mélységű háttérrel teremt a játékhoz. Reméljük tetszeni fognak ezek a mininovellák – **a Script Book több mint 500 ehhez hasonló történetet fog tartalmazni, egy nyomtatott, egész oldalas színes illusztrációkkal illusztrált keménykötésű könyvben**, ami a Cultistorm Collector dobozának a része.

001.

A magas szakállas férfi, bizonyos Arthur T. Boyle, polgári foglalkozása szerint szakács volt, ebben a hónapban a negyedik kultista, akit elveszítettem. Napokon keresztül jártam a nyomában, jegyzeteltem, mikor kikkel találkozott, milyen személyeket és milyen helyeket látogatott meg, de ebbéli tevékenységei nem adtak okot semmi gyanúra. Mint a korábbi eseteimnél, Mr. Boyle is a város Természettudományi Múzeumában tűnt el. Nyomozó jelvényem tekintélyt parancsoló hatására az intézmény igazgatója azonnal szíves rendelkezéseimre állt, a személyzet most fésüli át másodjára is az épületet, de eddig nem sikerült a nyomára bukkanni. A kijáratoknál szolgáló alkalmazottak pedig bizonyosak abban, hogy az általam adott személyleírással rendelkező férfi nem lépett ki az ajtókon.

Jómagam is másodjára kutatom át a múzeum helységeit, minden termet alaposan megvizsgálva, vajon nem nyílik-e valahol rejtekajtó a falban vagy lépcsőfordulóban, hiszen az ilyesmi rejtélyek egyáltalán nem szokatlanok az ilyen régebbi, patinás épületeknél. Az egyik hátsó raktárhelyiségben észrevettem egy nagyméretű festményt a polcok mellé helyezve, és ki tudja, talán kíváncsiságból, vagy valamely hatodik érzék sugallatára leemeltem a hanyagul rádobott kárpitot, hogy egy pillantást vessek rá. A rémült döbbenettől azonban olyan szerencsétlenül léptem hátra, hogy a mögöttem lévő tároló polcokat sikerült meglöknöm, s néhány porcelán és cserép hatalmas csattanással zuhant a rideg kőpadozatra. Én azonban nem tudtam levenni a szemem a festményről, amely furcsa, sosem látott fákat ábrázolt, melyek hatalmas, áttetsző gyümölcsöket teremtek, s azok belsejében mintha emberi lények lettek volna – legalábbis a körvonalaik alapján erre tudtam gondolni. Az erdő sötétséget és fenyegetést sugárzott, azonban mégsem ez az embertelen környezet okozta a pánikomat, hanem a kép középpontjában álló néhány alak, akik mintha valamiféle révületben meggyökerezve lennének ennek az iszonyatos erdőnek az élő részei. S akik között minden kétséget kizáróan fedeztem fel a magas és szakállas Arthur T. Boyle alakját – a csoportban közvetlenül mellette állva pedig azt a Catherine Simmont, akinek a nyomát két hete veszítettem el ugyanitt. De ott volt a festménybeli erdő tisztásán a postai alkalmazott Stephen Brown, és a kéményseprő Peter Keener is, akik szintén itt tűntek el.

Közelebb léptem a képhez, hogy részletesebben is megvizsgáljam a megfestett alakokat, és Isten a tanúm rá, hogy a festményen szereplő emberek tekintete ebben a pillanatban egyszerre fordult felém, előre nyújtott kezükben pedig feltűntek azok a bizonyos amulettek...

002.

Néhány nappal ezelőtt hallottam, hogy van egy hely a városban, egy eldugott kisvendéglő az óváros szívében, ahol mostanság szinte minden délután ősöreg – így mondta nekem Mrs. Elliot, az informátorom: ősöreg emberek gyűlnek össze, s valami érthetetlen furcsa nyelven beszélgetnek egymás között. Meg is adta a pontos címet, én pedig elindultam, hogy megnézzem magamnak ezeket az „ősöreg” embereket. Nyilván túlzott a jóasszony... Ahogy megérkeztem a Rogers és a Cannon Lane utcák sarkán álló kicsiny étteremhez, azonnal tudtam, hogy mégiscsak jó nyomra bukkanhattam. Az épület kopottas cégtábláján ugyanis ugyanaz a kis pöttyökkel szegélyezett csillagforma szimbólum állt, amit az idegen kultuszok szektásaival vívott sötét harcunkban oly sokszor használunk. Benyitottam a vendéglőbe. Talán ha ötven lehetek benn, idősebb emberek, ugyanannál az asztalnál ülve. Érkezésemre mindannyian felém néztek, majd a következő pillanatban már ügyet sem vetve rám újra egymás felé fordultak, s folytatták tovább halk diskurzusukat.

Igyekeztem egy hozzájuk viszonylag közel lévő asztalt választani, úgy, hogy a jelenlétemet ne érezzék tolaodónak, ám mégis elcsíphessek valamit a beszédjükből. Levettem kabátomat, helyet foglaltam, és az asztalon lévő egyoldalú menükártyák kezdtem tanulmányozni. Ha már itt vagyok, a nyomozást talán összeköthetem egy könnyed uzsonnával is. Észre sem vettem, hogy honnan, de mikor felpillantottam az étlapból, már ott állt az asztalom mellett a felszolgáló. Felnéztem rá, de bár ne tettem volna. Az étvágyam abban a minutumban világgá szállt. Olyan öreg volt az ember, aki fehér kötényt viselve fölém tornyosult, hogy azt elmondani sem tudom. A bőre olyan volt, mint valami csonttá aszott rinocérosz, a ráncos kifejezés vajmi keveset adhat vissza annak állapotáról. A bőre ráadásul megereszkedett, a szeméből pedig olyan mérhetetlen öregség tükröződött, amit egyetlen idős ember tekintetében nem láttam eddig soha. Az étlapot félretéve rendeltem egy erős Early Gray teát, és lélegzetvisszafojtva bámultam, ahogy az ember végtelenül lassúvá nyújtott csoszogással

eltűnik a konyha ajtajában. Hogy az előbb miként tudott olyan hangtalanul meglepni, azt elképzelni sem tudom. Mindenesetre végre visszafordulhattam a sarki asztalnál tompa hangon suttogó csoport felé. Egyre jobban koncentráltam, hogy kivegyek valamit abból, amiről beszélgetnek, de azok a hangfoszlányok, amiket elcsípni véltem, valahogy nagyon idegennek tűntek. Egészen biztosan nem angol nyelven társalogtak. A német és francia nyelvekhez is van némi közös, de azokat sem véltem felfedezni, sem a szavakban, sem a hanghordozásban. Ahogy múltak a feszülten figyelemmel, vagy mondjuk ki, immáron leplezetlen hallgatósággal eltelő percek, úgy vált egyre erősebbé az a meggyőződés, hogy ezek az idős emberek nem emberi nyelven beszélgetnek egymás között. Nem csak az elcsípett szavak, hanem az artikuláció, a hangnem, a beszéd dinamikája is valahogy nagyon mélyen idegennek és embertelennek tűnt. Azonban mégsem volt kellemetlen vagy bántó. Sőt... miközben hallgattam őket, egyszerre mintha valami édes illat töltötte volna be a helyiség levegőjét, s az illat a porusaimba ívódva valahogy simogatni kezdett volna. Aztán képek elevenedtek meg előttem, furcsa, idegen tájakat láttam felvillanni majd tovatűnni. Úgy éreztem, ezek a vidékek nagyon ősiek lehetnek, ugyanaz a végtelen kortalanság sugárzott belőlük, mint ami ezeknek az ősi kedves embereknek a látványából – mert természetesen ők is ugyanolyanok voltak, mint a pincér, aki az imént felvette a rendelésem. Színeket láttam, olyan furcsa színárnyalatokat, amiket eddig sehol, sem a természetben, sem az ember által létrehozott tárgyak vagy ruházatok árnyalataira nem voltak egyáltalán jellemzőek, s ezek a színek füstszerűen gomolyogtak az asztalok között, körbeöleltek, és valami módon bizsergetni kezdtek. Aztán újabb képeket láttam, furcsa lényeket, amelyek úsztak a végtelen úrban, s amelyek mellett a bolygók játéklabdaként forogtak a tengelyük körül...

Aztán egyszerre vége lett a jelenésnek. Zavarodottan néztem körbe magam körül. Késő este volt, az étteremben már csak egyetlen csonkján égő gyertya lobogott az asztalomon. A teám megfeketedett és megráncosodott, a helyiségben pedig nem volt már senki. Hiába hallóztam egy darabig, a pincér sem került elő. Értetlenül ücsörögtem még egy kis ideig, s próbáltam felidézni, mivel is telt el az a körülbelül hat óra, amit az asztalnál ülve töltöttem, de nem tudtam visszaemlékezni semmi konkrétumra. Valami ősi emberek beszélgettek a sarokban... furcsa, nem emberi nyelven... Talán ők maguk sem voltak emberek...

003.

A kultista szinte rohant előttem, a hosszú, egész testét elfedő köpenye csak úgy lobogott rajta. Nem nézett hátra, mégis tudtam, hogy észrevett, és előlem menekül. Igyekeztem tartani vele a lépést, szinte futnom kellett, de a ki tudja már hányadik kanyargós sikátor után egyre nehezebben kapkodtam a levegőt.

A következő házsarok után egy nagyobb térre értem, aminek a közepén egy öreg templomépület állt – még éppen láttam a kultista köpenyét eltűnni a templom ódon ajtaja mögött. Berontottam az ajtón, de a templom hajója üres volt. Jobb oldalt láttam a toronyba felvezető lépcsősort, ahonnét távolodó dobogást hallottam. Kettesével vettem a szűk csigalépcső fokait, és a harangszobába már úgy ugrottam be, hogy a coltom is a kezemben volt.

Ez a helyiség is üresen várt, csak a közel három méteres öntött harang állt elhagyatottan középen, de hiába is jártam körbe, nem láttam még lábnyomokat sem a poros padlón. Beálltam a harangtorony ablakába és lepillantottam, hátha valamilyen módon kiugrott az ablakon a kultista, akit üldöztem, de lent sem láttam nyomát a csuklyás alaknak.

Ekkor szólalt meg mögöttem a harang, olyan váratlanul és olyan elviselhetetlen hangerővel, hogy térdre estem rémületemben. A kezeim kétségbeesetten tapasztottam a füleimre, de a harang éktelen hangereje már a mellkasomat rázta. Megfordultam, hogy a szoba másik oldalán lévő lépcső felé kúszhassak, minél előbb kimenekülve az elviselhetetlen zajból, de a templom porában hason fekve, értetlenül bámultam a robajló harangra.

Arra a hatalmas öntött harangra a helység közepén, amelyik meg se mozdult.

Az elviselhetetlenül fájdalmas harangozás, ami a dobhártyáim szétszakadásával fenyegetett, minden kétséget kizáróan a mozdulatlanul álló harangból áradt felém, egyre erősebben és fenyegetőbben...

004.

Azt beszéltek, ezen a környéken boszorkányok éltek, valamikor még a 18. század végén is. Aztán ahogy az öregek kihaltak, elnéptelenedtek az itt álló házak, s jó ötven évig nem lakott errefelé senki. Egy kivétellel összeomlottak a régi épületek, és csak alig harminc évvel ezelőtt kezdtek újra benépesíteni a környéket a máshonnan idetelepülők. Az egyetlen ház, ami érintetlen maradt az évszázadok során, egészen a település szélén volt, s még a környezetébe se mert senki költözni. Az itteniek megesküdtek, hogy soha senkit nem láttak a ház körül, ennek ellenére meglepően jó állapotban volt minden, az ajtók, ablakok sem korhadtak el, s mintha az udvart is legalább csak látszatra, de mintha valaki gondozta volna. Az egyetlen nagyon szembetűnő és nem szokványos jellemzője az épületnek egy furcsa, szinte fekete színű kúszónövény volt, ami teljesen benőtte a falakat mindenirányból. Már nem először követtem a házba férfiakat és nőket, akik minden bizonnyal a mostanság feltűnő új kultusz szolgálói voltak, de egészen a mai napig még egyszer sem léptem át a küszöböt, csak a jelentéseimben rögzítettem a látogatások időpontjait. Most is egy nagydarab, szakállas férfit követtem, akit úgy két órával ezelőtt nyelt el az épület, de ahogy a korábbiakat, úgy őt sem láttam távozni a házból. Mivel a legutolsó beszámolóim után főnökeim arra utasítottak, hogy a legközelebbi adandó alkalommal kövessem a kultistát a házba is, miután letelt a hiábavaló várakozással telt második óra is, felkerekedtem, és beléptem a bedőlő kerítéssel már csak részben védett, gazonos udvarba. A küszöbre lépve hangosan dörömböltem a vastag, ki tudja milyen idős rönkján, de nem érkezett válasz. Miután még kétszer megismételtem, s továbbra sem történt semmi, lenyomtam a rozsdás kilincset, és beléptem az ajtón.

A ház nagyon elhanyagolt volt, a bútorok nagy részét már szétbomlasztotta az idő, mindenütt évtizedes por, pókhálók, szemétkupacok – de a szakállas férfi, akit követtem, nem volt benn. Sőt, ahogy az ajtóból beszűrődő világosságban végignéztem a padlón, még lábnyomait sem láttam a porban. Érthetetlen... Kihaltak tűnt minden, mégis, mintha valami nagyon halvány élet pislákolna a tárgyak és a falak között. Két nagyobb helyiség volt az ősi parasztházban, s egy lépcsőlejáró lefelé, valószínűleg valamiféle pincébe, s egy másik, vele szemben a padlásra. Úgy döntöttem, előbb a padlást nézem meg, de ott semmi érdekeset nem találtam. Természetesen az emberemet sem. Ezután elemlámpámat a sötétség felé irányítva, másik kezemben pedig pisztolyomat előre szegezve elindultam a pince felé. Ahogy befordultam az agyagból kivált lépcsők alján, egy meglehetősen tágas helyiség tárult a szemem elé. Mintha végláthatatlan hosszúságú polcok lettek sorakoztak volna előttem, a padlótól egészen szemmagasságig, telis-tele valamiféle meglehetősen nagy üvegekkel, amelyek tartalmát elfedte a rájuk rakódott, ki tudja milyen öreg porréteg. Hallgatóztam egy rövid ideig, de innen sem hallottam semmi zajt. Fogalmam sem volt, hová tűnhetett a kultista, akit követtem – de úgy tűnt, itt sem fogok a nyomára bukkanni. Zsebrevágtam a coltom, és odalépve a

polcokhoz, az egyik üvegről óvatosan letöröltem a ki tudja milyen régi porborítást – ám amikor megláttam az üveg tartalmát, rémült kiáltással ugrottam hátra. Az üvegben egy levágott emberi fej volt, egy középkorú nő szinte tökéletes állapotban lévő feje, valamiféle lila színű folyadékban úszva. Az első sokk után gyorsan letörölgettem még két üveget, de azokban is fejek voltak. Öles léptekkel szeltem át a helységet, hogy legalább fogalmam lehessen, mennyi ilyen üveg sorakozhat itt, de a polc széléhez érve a rémület az elsónél százszor nagyobb hullámban tört rám. A polc legutolsó üvegét ugyanis nem fedte porréteg, olyan tiszta volt, mintha épp az imént tették volna ide. A lila színű folyadékban pedig ott volt a szakállas férfi feje... Megszédültem, és a polcnak dőltem, ahonnan hangos csörömpöléssel gurultak le és durrantak szét körülöttem a förtelmes üvegek...

005.

Esteledik... már fél órája követem a hosszú kabátos, félhangosan kántálva vonuló férfiakat a város szűk sikátorain keresztül. Nem akarom túlságosan megközelíteni őket, hátha elvezetnek oda, ahol az ocsmány szertartásaikat művelik. Az utcai gázlámpák fényeinél falra vetődő árnyékaik egyre magasabbá és fenyegetőbbé válnak. Befordulok a következő sarkon, de földbe gyökerezik a lábam: zsákutca, innen nincs tovább. Az utca olyan irracionálisan fut bele egy vörös tűzfalba, mintha a fal ebben a pillanatban ereszkedett volna a házak közé, megmagyarázhatatlanul oda nem illő, téglából álló ódon színpadi függönyként. Azonban nem ez töltött el mérhetetlen rettenettel. A férfiak, akiket követtem eltűntek, mintha a semmiből aláhulló téglafüggönynek éppen az lett volna a célja, hogy megakadályozzon a követésükben. Az első döbbenetemet a következő pillanat jeges rémülete váltotta fel: az előttem tornyosuló vörös falon emberi alakok árnyékai tűntek fel, mintha tényleg csak egy vászon lett volna, amely felfedi a mögöttük állók sziluettjeit. A kántálás újra kezdődött, mintha egyenesen a téglafal fűgáiból tört volna elő, egyre hangosabb és erősebb dühvel, miközben újabb és újabb árnyak csatlakoztak az őrület falra vetült kórusához.

Túl későn hallottam meg a kavics roppanását a hátam mögött, csak a fejemre mért hatalmas ütést éreztem, és minden elsötétült...

006.

Egymással szemben állunk, mint vadnyugati pisztolypárbajra készülő magányos hősök, kitalálva, a világ forgatagából. A járókelők áldott tudatlanságukban ügyet sem vetnek ránk, a hétköznapi zajok elcsöndesülnek körülöttünk. Csak mi ketten állunk itt, kiszakítva térből és időből, hogy megküzdjünk egymással egy olyan cél érdekében, aminek valódi rettenetével talán egyikünk sincs tisztában.

Ötvenes férfi, öltönye jó egzisztenciát, társadalmi rangot sejtet. Az arca mintha kőbe lenne vésve, a leghalványabb érzéseket sem árulja el a tulajdonosáról. Túlzott lassúsággal nyúl a sötét szemüvege felé, talán hogy ezzel is jelezzen nekem, ez még nem a küzdelmünk része, és leveszi magáról azt a fényt át nem eresztő, modernnek tűnő okulárét, amely eddig a szemét rejtette.

Felszakad belőlem az elfojtott kiáltás: a szemüveg mögött nincsen szem, csak két éjfékete gödör, amelyből időtlenül ősi és mindent átfogó értelem sugárzik felém. Csak a szemem sarkából érzékelem, hogy a körülöttünk lévőket mintha egyáltalán nem zavarná a férfi érthetetlenül nem emberi látványa, senki nem áll meg csodálkozva, nem szakadnak fel rémült kiáltások és sikolyok. Mi ketten már nem az utca forgatagában állunk, hanem egy másik dimenzióban. Nem tudom levenni a tekintetemet a kultista emberi értelemben nem is létező tekintetéről, rabul ejt és magába szívja a rettenet. A két sötét

szemgödör hirtelen tágulni kezd, csillagok forgatagát látom bennük, óriási fénygömbök körül forgó ismeretlen naprendszereket, ahogy beleveszek a végtelen sötétség áradásába, és megértem végre, hogy ami most történik velem, ami Mr. Kleiman arkhami szobájában rászakadt a világunkra, az végtelenül ősi és embertelen, melynek megértéséhez porszemnyi értelmünk és életünk száналmasan elégtelen.

Az utcán elrobogó tűzoltó autó hangos dudálása olyan fájdalmasan szakít ki a látomásból, hogy a térdeim beleremegnek. Még mindig ott állunk az utca forgatagában, egymással szemben, én, és a sötét szemüveges, öltönyös férfi.

007.

A kultista tudja, hogy a nyomában vagyok, egyre sietősebben szeli az utcákat. Meggyorsítom én is a lépteimet. Hirtelen egy fekete macska jelenik meg előttem, az egyik kapualjból ugrott ki. Felnéz rám, majd megrázza magát, és mire odaérek, ruganyosan szökken is tovább. A szürkületbe hajló város tovatűnő pillanatképe, olyannyira hétköznapi, hogy nem is törődök vele. A kultista hirtelen átvág a túloldalra, és befordul a következő sarkon – de nem tud lerázni.

Ahogy követem, egymás után hagyom el az ódon kapualjakat, mikor váratlanul elém ugrik egy macska. Mintha ugyanaz lenne, amelyikkel az előbb is találkoztam, vagy legalábbis pont ugyanolyan – suhan át a gondolataimon. Felnéz rám, majd egy pillanat múlva megrázza magát, és már suhan is tovább. Ahogy én is, a kultista után.

Még két utca, és még mindig a nyomában vagyok. Hirtelen elém ugrik egy macska... és én egyre biztosabb vagyok abban, hogy ez ugyanaz a macska... ismét. Megáll, felnéz rám, megrázza magát, tovább szökken. De a tekintetét most már magammal viszem. A gondolataimba roskadva folytatom az üldözést... egymás után hagyjuk el az utcákat, az utcasarkokat.

Megint elém ugrik... igen, ez pontosan ugyanaz a macska. Ezúttal már azt is észreveszem, hogy nem csak a macska ugyanaz, hanem a mozdulat is. Ahogy felnéz rám, ahogy megrázza magát, ahogy tovább szökken. Deja vu, amely újra és újra rám talál. Szorosra markolom a zsebemben lévő medálokat, tudom, nemsokára használnom kell őket. A férfi előttem megint irányt változtat.

A következő ház kapujából már ugrik is ki a macska. Csak egy pillanat, de mélyen belenézek a szemébe, és észreveszem, amire eddig nem figyeltem fel, amit eddig talán nem is akartam meglátni: a macska fenyegetően sárga szemeiben két fekete szembogár ül. Mintha a szemeim mögé nézne, mintha ki akarná fürkészni a gondolataimat, mintha el akarná emészteni a lelkemet. Persze már nincs is előttem, a szokásos mozdulattal rázza meg magát, és szökken tovább.

Lassan sötétedik. Futnak mellettem az utcák, a házak ablakai.

Már látom, már várom. Ugrik a kapualjból, megáll, felnéz rám... szédülni kezdek... nem megyek tovább, csak állok, szótlánul, érzések nélkül, megmerevedve a kapualjban. Nem tagadhatom tovább, ez nem lehet véletlen, és nem is deja vu – a világunk egy parányi részlete kiszakadt a valóság szövetéből, és végtelenül ismétlődik, felőrölve a józanságomat.

008.

Elkaptam, végre sarokba szorítottam, innen már nincs hová menekülnie. Az udvarnak, ahová sietve befordult, nincs több kijárata – úgy tűnik, mégsem ismeri olyan jól a várost, mint én. Egy pillanatig mintha mérlegelné, mit is tudna még tenni, hogy mentse magát, majd feladva a további menekülést, lassan és kimerően megfordul, és elém lép.

A fejét takaró csuklyától nem látszik semmi az arcából – csak a ruházata alapján sejtem, hogy valószínűleg férfi lehet. Szinte arisztokratikus mozdulattal nyújtja ki jobbját, és csak ekkor látom meg, hogy egy felismerhetetlen anyagból készült, zavarba ejtően furcsa medál van a kezében. Teljesen más, mint ami nálam van. Ahogy felém nyújtja, úgy tűnik, mintha sötét ködfelhő törne elő a repedéseiből, és a füst a férfi ujjai között egyenesen felém nyújtogatná légnemű csápjait. A következő pillanatban a kultista száját embertelen sikítás hagyja el, olyan magas fejjel, folyamatos visítás, aminek képzésére emberi torok egészen biztosan nem lehet képes. Rémülten rántom ki zsebemből én is a marokra fogott medálomat, s ahogy ő felém, én feléje tartom a szentségtelen amulettet.

Ebben a pillanatban azonban saját torkomból is felszakad ugyanaz az éktelen és elviselhetetlen sikítás. Valami átveszi a testem feletti uralmat, érzem a tehetetlenségemet, amitől megfagy az ereimben a vér, de nem tudok mit tenni, már nem én vagyok a testem, a torkom, a hangszálaim ura. Sikítok, ugyanúgy, mint ő, percekre keresztül, lélegzetvétel nélkül, mintha mindkettőnkben tüdő helyett valamiféle kifogyhatatlan gőztartály állna, hogy szünet nélkül működtethesse ezt az elviselhetetlen kakofóniát.

Ugyanolyan hirtelen lett vége, ahogy elkezdődött. Egyszerre hagytuk abba a sikítást, majd a következő pillanatban az előttem álló férfi úgy rogyott össze, mint egy felnőtt ruhájába varrt rongybaba.

Zsebre rakom a medálomat, majd leguggolok az élettelenül fekvő testhez. Finoman lefejem fejről a csuklyát, de amikor a rongyok mélyéről felsejlik végre az arca, minden elveszni látszik!

Saját magammal nézek farkasszemet.

Csak két nappal később tértem magamhoz, a városi kórház egyik kórtermében. Kezeimet az ágyrácshoz bilincselték.

009.

Peterson büféjében hallottam először a pletykákat arról a házról, ahová naponta érkeznek mindenféle ismeretlen emberek, nagyobb bőröndökkel és batyukkal, amiket aztán ott hagynak, s percekkel később azok nélkül távoznak, soha vissza nem térve oda. A büfé látogatóinak legnépszerűbb teóriája szerint a ház valamiféle titkos alkohol-lerakat lehet, amit minden bizonnyal egy szesztilalmat kijátszó helyi maffia banda irányíthat, ám bizonyos szemtanúk szerint túl jól szituáltak a ház alkalmi látogatói ahhoz, hogy holmi csempészbanda tagjai legyenek. Tegnap, miközben a reggelimet fogyasztottam, a mellettem lévő asztaltársaságban megint a ház volt a téma, s egy idős hölgy felvetette, talán a látogatók ahhoz a különös szektához tartozhatnak, amelynek felbukkanásáról egyre többször szólnak a híradások mostanság. Ezután döntöttem el, hogy bizony magam is meglátogatom a különös házat, és megfigyelem, mi is történik ott.

Másfél órát szobroztam a teljesen átlagos kinézetű és átlagos állapotú családi házzal szemben, s ezidő alatt ketten is érkeztek egy-egy rövid látogatás erejéig. Minden úgy zajlott, ahogyan a pletykákban hallottam: az ismeretlen emberek megérkeztek, egyikőjük gyalogosan, a másikuk taxival, mindketten nagyobb utazó bőrönddel, majd a csomagjaikat a házban hagyva néhány percen belül már távoztak is.

Újabb félórányi várakozás után úgy határoztam, becsöngetek a házba. Minden eshetőségre készen zsebembe tettem a pisztolyomat, és előkészítettem a nyomozó jelvényemet is. Átvágtam az utcán, és a nyitott kapun áthaladva bekopogtam a ház bejárati ajtaján. Semmilyen reakció nem érkezett. Újból megpróbáltam, de senki nem nyitott ajtót. Lenyomtam a kilincset, és mivel az ajtó nyitva volt, hangos hallózással beléptem az előszobába. A házban áporodott, bűzös levegő fogadott, valami egészen ismeretlen, savanykás szaggal, amihez foghatót még soha nem éreztem. Előhúztam a zsebemből, és minden eshetőségre felkészülve ki is biztosítottam a pisztolyom. Továbbra is hangosan hallózva nyitottam be a nappaliba, ahol az ott hagyott, kinyitott és teljesen üres bőröndök és utazó táskák hatalmas kupaca fogadott, rendetlenül egymásra hányva a szoba közepén. Legalább ötven ilyen táska lehetett már a helyiségbe dobálva. Benyitottam a nappaliból nyíló hálóba, de ott is csak újabb üres bőröndöket fedeztem fel. Felmentem az emeletre, de az ottani szobák is üresek voltak, úgy tűnt, senki nem tartózkodott a házban. Az emeleti folyosó végén azonban a padlásfeljáró nyitva állt, és a felvezető létra is le volt engedve, mintha nemrég használták volna. S ebben a pillanatban valami furcsa, bugyborékoló, nyöszörgő hangot is meghallottam, amely minden bizonnyal a padlásról jött. Óvatosan elindultam felfelé, s abban a néhány másodpercben, amíg a pár lépcsőfokot megtettem, lélekben már fel is készültem, hogy minden bizonnyal valami haldokló embert fogok odafönn találni – ám ami fogadott, arra egyáltalán nem voltam felkészülve. Ahogy még a feljárón állva bevilágítottam az elemlámpámmal a padlás sötétjébe, egy óriási, legalább hat méteres, iszonytatóan gusztustalan *valamit* láttam meg. Minden bizonnyal élőlény lehetett, talán egy gigászi meztelencsigához hasonlíthatnám, aminek a teste sokkal kocsonyásabbnak tűnt, mint az említett puhatestűé. Se szeme, se szája nem volt, ennek ellenére a hörgő-nyöszörgő hangok, és a savanykás bűz is minden kétséget kizáróan magából a lényből származtak. A teremtmény undorítóan nyúlós-zsíros testéből csápok sokasága nőtt ki majd húzódtott vissza, folyamatosan tapogatva a padlás elhagyatott és mocskos padozatát. A legrémisztőbb felfedezést azonban csak ezek után tettem meg: a lény mellett két halott csecsemő feküdt, az egyikőjüket a csápjai már félig befedték, a másik még kicsit távolabb volt még tőle. Ezek szerint a különös látogatók meghalt csecsemőket hoznak a lénynek, hogy azokkal etessék őt?! A hányinger kerülgetett. S ebben a pillanatban a lény ocsmány, áttetsző testén észrevettem azt, aminek felismerésétől eddig biztosan csak a tudatalattim védekező mechanizmusa óvott meg: a ragacos amorf testet kicsiny fejek és arcok sokasága borította mindenütt, mint megannyi parányi dombormű, emlékül hagyva az elemésztett embertestek egykori valóságát. Dühödt elkeseredettséggel és őrült rettegéssel vegyes állapotban rohantam ki a házból. A gépkocsim csak két utcányira parkolt, és szerencsére mindig tartok benne egy kisebb kanna gázolajat. Kikaptam a csomagteréből, és már futottam is vissza a házhoz, fel a padlásfeljárón. Percekbe tellett csak, hogy a felcsapó lángok magukba borítsák a testet öltött iszonyatnak otthont adó elhagyott házat...

010.

Már órák óta ülök itt a kávézóban, a hatodik kávémat szürcsölgetem, miközben a szemem le sem veszem a szemközti oldalon lévő épületről. Kaptam egy fülest a rendőrőrsön, miszerint ma este itt fognak összegyűlni azok a furcsa, a verőfényes nappalokban is sötét esernyők alá bújó férfiak és nők,

akik az utóbbi hónapokban tűntek fel a városban. Minden bizonnyal ők lesznek azok, akik felkutatására az ügynökség kirendelt, és nagyon bízik abban, hogy ma este végre valami eredményt is fel tudok mutatni az ügyben.

Mióta megérkeztem, még semmi mozgást nem láttam, az egykor fényűző és tekintélyt parancsoló, mára azonban már hétköznapivá szürkült épületbe senki nem ment be, és senki nem is távozott.

Újabb óra telt el, és elfogyott még egy kávé. A gyomrom émelyeg a sok kávétól, és a túl sok koffeintől tompa szűrés kezdi el ostromolni a halántékomat. Odakint már egészen besötétedett. Az órára pillantva szomorúan konstatalom, hogy nemsokára bezár a kávéház is. Úgy tűnik, téves volt az információ.

Éppen akkor állt meg a ház előtt az elegáns Cord L-29-es, amikor kiléptem az ajtón. Egy férfi és egy nő szállt ki, ha jól láttam a köztéri világítás gyér fényeinek, középkorúak lehettek. A ruhájuk visszafogottan elegáns, mozdulataikból és testtartásukból úgy tűnt, inkább a felsőbb osztályhoz tartoznak, amit az automobiljuk is csak megerősített. Sietség és szavak nélkül léptek be kétszintes épület méretes ajtaján.

Tétováztam egy percet, mit csináljak: várjak-e még, vagy menjek utánuk... Bizonytalanul léptem le a járdáról, amikor a leparkolt autó reflektorai váratlanul felkapcsolódtak. Hirtelen megtorpantam, mert úgy tűnt az imént, hogy nem volt sofőrjük, a férfi a vezetőülésből szállt ki. Felbőgött az Otto-motor, és az autó lassan megfordulni készült a kihalt utcán. Ahogy szembefordult velem, a döbbenetem egy hangos kiáltásban szakadt fel belőlem: az autó volánja mögött nem ült senki.

Úgy rohantam a következő sarokig, hogy még csak hátranézni sem mertem. A sarki ház mögé ugorva falnak támaszkodva ziháltam, hogy összegyűjtsem az erőmet, ha tovább kellene menekülnöm az elképzelhetetlenül rémisztő és ördögi jelenés elől, de nem hallottam semmi zajt az úttestről. Óvatosan kilestem a sarkon, de az utca üres volt.

Vajon megtörtént ez az egész, vagy a véremlen felszívódott túl sok koffein játszik velem démoni játékot? Még kapkodva vettem a levegőt, amikor valaki gyengéden megérintette a vállamat hátulról...

011.

A kezemben lévő medálok egy pillanatra megbénítottak a férfit, majd zavartan motyogva elkezdett forogni, mintha szédülne. Ez elegendő volt, hogy két lövést is beleeresszek. Hang nélkül csuklott össze előttem.

Lehajoltam hozzá, és módszeresen átkutattam a halott kultista kabátjának zsebeit. Az egyikben egy megsárgult borítékot találtam, benne egy köteg fotográfiát. Egymás után lapoztam végig őket. Mindegyiken férfiak és nők négy-öt-hat fős csoportja volt látható, különböző szörnyűséges oltárok körül állva, valamilyen ocsmány szertartást végezve, mintha transzban lennének.

Senkit nem ismertem fel a képeken, míg az utolsóig el nem értem. Nem akartam hinni a szememnek, és még ma sem vagyok képes elhinni azt, amit láttam. A fotón öt ballonkabátos alak állt egy körben, ugyanabban a réveteg és átszellemült testtartásban, mint a többi képen, a kör közepén pedig egy elmondhatatlanul undorító oltár állt, amelyen valamiféle általam sosem látott állati tetem feküdt

felkoncolva. Életemben nem láttam még ilyen zavarba ejtő deformításoktól eltorzult lényt, ám mégsem ez volt a legrémisztőbb a fotográfián! Az öt férfi, aki a szertartást végezte, az öt férfi arca, akiken valamiféle végtelenül morbid elégedettség és öröm tükröződött... azok mi voltunk! Középen saját magamat láttam a képen, mellettem nyomozó társaim, akikkel napról-napra vívjuk kétségbeesett harcunkat az őrület meglevenedett vízió ellen.

012.

Egyetlen rúgással sikerült a bedesz-kázott ajtót betörni, és egyik kezemben a csőre töltött pisztolyommal, másikban az előre nyújtott medalionnal egy ugrással benn teremtem a dohos pincében. Magam is meglepődtem, mert sokkal nagyobb volt a helység, mint amire számítottam. Az elhagyatott terem közepén egy csontokból összetákolt oltárféleség állt, mögötte pedig a kultista, akit már napok óta megfigyelés alatt tartottam.

A kultista a kezében egy nagyon ősinek tűnő könyvet tartott, és Isten a tanúm rá, mintha emberi bőrből lett volna a könyv borítása. Tudomást sem véve arról, hogy berontottam, csukott szemmel és émelyítő hangon kántált – egyértelmű volt, hogy olyan állapotban van, ami alatt nincs tudomása a körülötte lévő világ történéseiről.

Leeresztettem a fegyveremet, mert elbizonytalanodtam, mit is kellene tennem – az ember nem lóhet rá egy szemmel láthatóan magatehetetlen, magáról semmit nem tudó embertársára, ez ellen a zsigeri erkölcstelenség ellen minden porcikám azonnal lázadni kezdett. Ekkor hallottam meg az először még csak halk, de egyre erősödő hangot, ami a csontszerű oltár közepéből szólított meg: először csak suttogott, azután hadarva kezdett beszélni hozzám, végül már elviselhetetlen hangerővel ordított felém. A kultista kántálása nem hagyott alább. Borzalmasan bénító volt a hangzavar, és a szavak, a mondatok, bár nem értettem semmit belőlük, a bőröm alá, a szemem mögé, a fejembe fészkeltek magukat, és bántóan éles képek kezdtek felvillanni előttem.

Apámat, a szülői házunkat, a szomszédságban élő asztalosmestert, az első szerelmemet, az előző munkahelyemen dolgozó kollégáimat láttam. Mindannyian eltorzult arccal, kétségbeesetten kiabáltak felém ugyanazokat az ocsmány szavakat, amik a kultista szájából és az oltár közepéből üvöltöttek! Nem bírtam tovább, addig lőttem vakon és esztelenül a kezemben lévő fegyveremmel, míg ki nem fogyott az összes töltény...